

Pestszentimrei Öröm Hír Levél

A Pestszentimrei Római Katolikus Egyházközség lapja
VI. évfolyam 1. szám (47.) - 2009. január

Környezettudatosság / Teremtésvédelem!

Olvasom a Püspöki Karunk által kiadott ökológiai témájú körlevelet (Felelősségünk a teremtett világért, 2008) és annak segédanyagát. Valóban időszerű ébresztgetnünk keresztény közösségeinket, hogy felelősségünk a teremtett világért, a környezetért különösen szívügyünk legyen.

Miközben olvasom a közkeletűvé vált „zöld” kifejezéseket, minduntalan izgalmas áthallások kelnek bennem. Egyszeriben az evangélium szellemének kellős közepében találok magamat. A „környezetvédelem” témakörét még a könyv azonosítja a teremtésvédelem, sőt a teremtésmegőrzés fogalmával, és nem tudom elhessegetni magamtól a bűnbeesés következményének bibliai tanúságát, hogy az Isten kénytelen égő lángpallósú kerubokat állítani az Édenkert bejáratához, hogy őrizze és védje a Teremtést az embertől, mert az bizony kinyújtja kezét a tiltott gyümölcs után. A pápa tavaly hirdette ki a modern világ 7 új főbűnét, és ezek között ott szerepel a tudatos környezetrombolás. Amikor a „környezettudatos” életszemlélethez érek, azonnal konvertálok a szót „embertárs-tudatos” látásmódra, és

beugrik a farizeus kérdése: „De hát ki az én felebarátom?” És Jézus az irgalmas szamaritánus példabeszédével azt feleli erre, hogy az, akit ÉPPEN észre kell venned. A „tudatos vásárló”-ról eszembe jut a régi szép párválasztó népdal sora is: „Engemet máris tízen kéretnek, Most a tíz közül melyikhez menjek, Adj jó tanácsot szegény fejemnek, Hogy virág helyett kórót ne szedjek.” És ez nem a válogatós, finnyás lányt jelenti, hanem azt, aki tudja, hogy választásában nem vezethetik csupán érzelmei, hanem döntése érték-választás is egyben.

A „fenntartható fejlődés” hívószava Jézus figyelmeztetését húzza alá: „Mit ér, ha az egész világot megnyered, de lelked kárát vallja?” És

ez olyan kis mozzanatokban kezdődik, mint ami Gandhit arra készítette, hogy vegetáriánus étrendjéből a tejet száműzze, amikor látta, ahogy a gudzsarati paraszt még az utolsó csepp tejet is kisajtolja a tehén tőgyéből. Mennyi lelkiismeretvizsgáló impulzus, ha az ökológia divatos, de igaz jelszavait mélyebb merítésben értjük. Vegyük meg, olvassuk, és tegyük érte!

Márton atya

Velünk van-e Jézus minden percben?

Örömmel mondhatom el, testvéreim, hogy igen! Minden egyes percben ott van! Csak figyeljétek rá!

Én a téli szünetben éreztem meg igazán Jézus teljes közelségét, és azt, hogy része életem minden egyes percének. Hívott, és én mentem! Úgy éreztem, ha arra kérne Jézus, hagyjam el családomat és mindenemet, és kövessem Őt, mentem volna szó nélkül! Éreztem, sőt már tudtam, hogy ott áll mellettem abban a pillanatban is. Mikor mentem az utcán, éreztem, hogy Ő is ott sétál mellettem! Jó volt - és most is az!

Az egyik esti hatos mise után még beszélgettem Marcsival egy kicsit a templomban. Mindketten ki voltunk merülve a nagy karácsonyi rohangálástól. Megálltunk a szentély előtt. Meg se szólaltunk, csak egyszerre összeestünk, térdre borultunk... Úgy éreztük, nem bírjuk ki ezt a karácsonyi rohanást! Csak tér-

deltünk ott csendben, kimerülten. És akkor hallottam, hogy Jézus megszólít: „Keljetek fel, Tomi! Gyerünk! Ti ennél többek vagytok!” Majd le-térdelt Jézus, és segített felállni nekünk! Aztán folytatta: „Tomi, ti tudjátok, hogy nem a ro-

hanásról és az ajándékokról szól a karácsony! Hát menjetek, és mondjátok el mindenkinek, hogy mi a fontos a karácsonyban! A többi ember is tudja meg karácsony titkát!”

Mikor elindultam kifelé a templomból, és mentem a sorok között, Jézus is jött velem! Mikor a szentelt-vízbe érintettem az ujjamat, Jézusét is ott éreztem! Megfordultam az Oltári-

szentség felé, majd keresztet vetettem! De ez teljesen más volt! Térdre estem, fejet hajtottam – és Jézus mosolygott rám! Igen közel volt hozzám – és most is így érzem! Majd felálltam, és elindultam, ki a templomból. És egyszerre mindenki elkezdett hiányozni! Az egész plébániai közösség!

Kinyitottam a nagy templomajtót, és kiléptem. Sehol senki! Borzasztó érzés! Szomorú lettem, de Jézus rám nézett, és tudta mennyire borzasztó ez nekem. Átölelt és azt mondta: „Nemsokára újra találkozol velük, légy türelemmel! És most irány haza, mert anyukád már hiányol.” Mosolyogtam - és Jézus visszamosolygott rám! Jézussal mentem haza akkor este. Másnap reggel vele keltem. Indultam az iskolába és Ő elkísért! Mikor szomorú lettem, Ő megvigasztalt! Mikor boldog voltam, Ő is boldog volt!

És ha valaki a hitről kérdezett engem, bátran válaszoltam neki! Még szünet előtt az egyik osztálytársam - aki sajnos nem hívő - kérdezte tőlem: „Minek van Isten?” Én próbáltam neki válaszolni... De akkor és ott nem tudtam a kérdésre választ adni. Tudtam, hogy Jézusnak nagy csalódást okoztam. Úgy éreztem, meghalok, hogy nem tudtam válaszolni. Aznap senkivel sem beszéltem. Csak a kérdés járt az eszemben és az, hogy nem tudtam rá megfelelő választ adni. Jézus viszont megbocsátott nekem! Azóta a nem hívő osztálytársaim közül egyre többen jönnek hozzám, és teszik fel kérdéseiket a hitről. Én pedig a Szentlélek által válaszolok nekik! Minden kérdésre, amire csak tudom a választ. És amire nem tudom? Arra azt mondom nekik: Ezt ne tőlem, hanem Istentől kérdezzétek meg!

Most, a téli szünetben sokkal jobban megismertem a Názáreti Jézust! Jó Őt ennyire közelről ismerni! Annyira jó, hogy itt van mellettem most is, mikor írom ezt a kis élménybeszámolót!

Igazából Jézus mondta, hogy próbáljam meg! Írjak, és Ő segít majd! Együtt írjuk!

Jézus Krisztus, nagyon hálás vagyok mindenért, amit velem teszel! Vezess engem, és én követlek! Testvéreim, köszönöm, hogy elolvastátok! Kívánok nektek szép heteket! Isten áldjon meg benneteket, és vezessen utatokon! Figyeljétek Jézus szavát az életetekben!

Seres Tamás György

**„Bocsáss meg nekik, mert nem tudják...” avagy
„Hogyan készül a limonádé?”**

Márton atya három hétre Indiába megy, – értesültünk a hirdetésekben egy vasárnap. Még el se ment, egy betörő máris kapva kapott az alkalmon, hogy kirámolja a plébániai iroda fiókjából a kevéske váltópénzt. „Hát nem gyönyörű!” - mondtam magamban, még azt se várta meg, hogy Márton elutazzon. Akkor végig futott a fejemben, hogy velem ilyesmi még nem történt. „Hálát adhatok az Úrnak, tőlem még semmi nagy értéket nem loptak el...” Alig hogy megkönnyebbültem, csörgött a telefon. Közölte velem anyám, hogy az 55 ezer Ft-os biciklimet, amire úgy kapartam össze a pénzt, ellopták a lépcsőházból. Azt vártam volna, hogy azonnal szitkozódni fogok, de csak ennyit mondtam: „Most mit csináljak? Elvitte és kész. Nem tudok ezzel semmit se tenni. Használja egészséggel a tolvaj, csak nehogy balesetet szenvedjen!!!!” Nem az kezdett el zavarni, hogy mit lopott el, és hogy kitől lopta el, hanem annak a ténye, hogy lopott. Egyszerre düh fogott el, és azt mondtam: „Bizony, ha meglátnám, darabokra törném rajta a biciklimet, de egyszer és mindenkorra megtanulná, hogy nem nyúl hozzá ahhoz, ami nem az övé!” De mért is akartam darabokra törni rajta a bringámat? A válaszom első hallásra

furcsa: Mert keresztény vagyok, és felelős vagyok a körülöttem élő emberekért. A lopás bűn, és minden bűn elválaszt Istentől, ami azt jelenti, hogy „bonyolultabbá válik az üdvözülés”. Meg akartam nevelni az illetőt. Este az oltár előtt állva még mindig a magam igazát bizonygattam Jézusnak, ugyanis megerősödött bennem a gondolat, hogy felelős vagyok az emberek üdvözüléséért. Azt mondhatnánk, ez jól is van így. De a baj az volt, hogy nem tudtam elfogadni, hogy az emberek nem akarnak közel kerülni az Istenhez, aki nekem annyi mindent adott már. És bármennyire tudhatom, hogy az embereknek az Úr jót akar, és bármennyire szeretném, hogy odajussanak az emberek, ahova én is jutottam, sosem felejtettem el, hogy az ember szabad akaratot kapott az Istentől. Az emberek nem tudják, mivé válhatnak az Isten szeretetében, de ha nem akarják tudni, én nem verhetem bele a fejükbe... Még mindig az oltár előtt álltam, és azt ecsetelgettem az Úrnak, hogy az emberek olyan figyelmetlenek: ”Pedig majd kiszúrod a szemüket a kegyelmekkel. De nem látnak. Pedig ha tudnák, milyen vagy!” Nevetve mondtam Neki egy hasonlatot magamról: „Engem is mindig „megcsavarsz”. Olyan vagyok, mint egy kis citrommag. Te fogod a nagy kanalat (a szeretetedet), kevergeted a limonádét (az életet), és én,

mint a kis citrommag, csapódok az üvegkancsó falának, majd a cukor alján leülepedve ocsúdok fel, hogy Te már megint megkavartad az életemet.” Esti zsolozsmában a Mi Atyánkot imádkoztam, majd mikor ahhoz a részhez értem, hogy „Bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek”, megálltam. „Hoppá-hoppá, na ugye! Ennyit erről. Még mindig haragos vagy, és nem tudsz megbocsátani neki, mert elvitte a biciklidet. Megbüntetnéd, pedig ez nem evangéliumi magatartás. Legyen bármennyire „szent” is a célod. Majd ha tudsz keresztre feszülni, áldozattá lenni másokért, és nem lesz a szívedben harag, akkor majd az üdvösségre vonatkozó terveid is szentek lesznek... Kéred tőlem, hogy bocsássam meg vétkeidet? Minden további nélkül meg is tenném, de megszámloltad, hány ember miatt még mindig sebzett és haragos a szíved? Nézd meg jól, mit kérsz... Tőled csak a biciklidet lopták el... Tőlem azonban mindent! Én mégis imádkoztam értük. Megtehettem volna, hogy hozzájuk vágom a keresztfát, de akkor el is buktam volna, és te ma sehol se lennél. Mindazt, amiért a földre jöttem, egy másodperc alatt a semmibe lehetett volna veszejteni, ha akkor úgy gondolkodom, mint te! A hozzád hasonló lázadók miatt kerültem a keresztre... Kérd, amit én is kértem: 'Bocsásd meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek.' Engesztelj!” Így kerültem a citrommag sorsára megint. És ez csak folytatódott: „Azt mondod nekem, milyen figyelmetlenek az emberek? És te? Hány ember idejét pazarolod el, mert elkésel. Azt mondod: „Hova juthatnának az emberek...” TE hova juthatnál!!! Ha figyelnél a szavamra... Hány lélek mellett mész el, akik éheznek és szomjaznak az igazságot, amiből én részt jutattam neked? Magaddal törődj! Azzal, amit rajtad kell

csiszolni. Ne azzal, amit másokon lehet! Te figyelj a csendre! Tanulj meg hallgatni!” Ennek a leckének nem volt még vége. Hazafelé tartottam. A

buszmegálló üres volt. Nemsokára egy garázsmentet jött. Ezek nem szoktak megállni, de most ez felvett engem. Fülemben a zene hangosan ordít, lassan hátra megyek a középső ajtóhoz és nekitámaszkodom a rúdnak. Megállás nélkül gurulunk, majd a Gilice térhez érve kiszól a sofőr: „Még mindig a Havannán laksz?” Teljesen ledöb-bentem. „Igen.” - feleltem. - „Akkor leviszlek a körforgalomig, és onnan be tudsz sétálni.” Csak álltam kiguvadt szemmel: „De te honnan tudod, hogy a Havannán lakok?” A válasz a következő volt: „Hát nem tudod, ki vagyok?” „Nem vagy ismerős, sajnós.” - válaszoltam. „Pedig már kértél, hogy vigyelek el a körforgalomig.” „Sajnos akkor sem ugrik be.” – feleltem. „Hát nem figyelsz? Mindig be van dugva a füled. Csak mész és se nem látsz, se nem hallasz. Pedig már többször is vittelek ezen a vonalon. De te nem figyelsz oda!” El lehet gondolni, hogy belepirultam ebbe. Leszálltam a buszról. De itt sem volt vége: „Igen, a zenéd! Eltereli a figyelmed minden fontos dologról. Én tudom, hogy te miért szereted, és megértem ezt is. De mikor az utcán mész, csak előre bámulsz, gyorsan haladsz, ahogy azt a füledben a ritmus diktálja. Elrohansz az emberek mellett, és ismerőseid is csak döb-benten néznek utánad, mert észre sem veszed őket. Ha nem ismernének már jól, megharagudnának, és azt mondanák, hogy jókora

bunkó vagy. De nem szabad, hogy megnyugodj abban, hogy ők már ismernek és elnézik ezt neked. Nem másoknak kell érted lenniük, hanem neked értük. Sietsz és elrohansz a fontos dolgok mellett, elvesztegeted az emberi találkozásokat, az alkalmakat a szeretet cselekedeteire. És ugyanígy szalasztod el a kegyelmeimet is. Szóval KI a figyelmetlen? Állj meg és teremts csendet! A csend az én birodalmam, hallgattasd el a zajos világot! És rám figyelj! Nem a zenéd, hanem én diktálom a tempót! Csend... Ez a kulcsszó!”

És én megint, mint a kis citrommag, örvénylöttem az Ő szeretetében, neki-neki csapódva az üvegfalnak, lassan leülepedve a cukor alá. Felocsúdtam: „Ne igyál, Uram, ennyi limonádét, mert beleszédülök!” Erre Ő: „De még mennyit fogok inni. Nagyon is sok limonádét fogok készíteni, hogy megtanítsalak téged, hogyan szolgálj engem, és hogyan szolgálj testvéreidet, és minden embertársadat!”

Hát a kis citrommag a cukor alján. Csak pislogok Előtte... Ez vagyok én...

Bocsáss meg nekik! És bocsáss meg nekem is, mert nem tudom még, mit cselekszem!
Marcsi

A tavasz közeledtével újra indulnak az év közbeni hittanos **mini-táborok!**

Először a **középiskolás és ifi** lelki gyakorlatos közösségi hétvégére kerül sor nagyböjtben, **március 6-8.** között Tahiban.

A **felső tagozatosok** hétvégéje (erre hívjuk a 8-9. osztályos hittan csoportot is) **március 27-29.** között lesz Pilismaróton, új helyen.

Az **alsó tagozat** minitábora **április 17-19.** hétvégéje.

Írjátok be naptárotokba! Várunk!

Pásztorjáték

A plébániai karácsony üde színfoltja évről évre a hittanosok pásztorjátéka. Most sem volt másképp. Sőt! Ha lehet mondani, az eddigi évek legvidámabb előadását láthattuk. Vissza-visszatérő eleme volt a darabnak a kisangyalok játéka. De ezek nem valami komoly angyalok voltak ám! Hanem hancúrozó, izguló, egymással néha veszekedő kicsinyek, akiket szeretettel teli szigorral próbált egybefogni a főangyal. Mint tanító néni egy zsibongó kisiskolást. Kezdődött a darab a mennybéli színnel, ahol játékosan évődtek, táncoltak, énekeltek a kisangyalok, majd később mindenféle takarítóeszközzel felszerelve lelkesen takarították a faluszéli istállót a Szentcsalád számára, hogy végül a háttérbe húzódva csípős megjegyzésekkel kommentálják a figyelmetlen férfinép (József) vakságát, aki semmit nem vesz észre munkájukból, szemben Máriával. Belefért ebbe egy kis veszekedés is, hogy ki vigye végül a csillagot, de aztán győzedelmeskedett a tiszta szív, hogy vigye azért a legkisebb... Hát így pergett előre a darab, rendre előkerültek az ismerős figurák, az élő kis Jézus sem sírt fel Mária ölében (pedig megbocsátottuk volna, még ha ezt a csöppséget Kingának hívták is – köszönet a Fülöp családnak). A végső szín aztán valóban

tömegjelenetté vált, és mindannyian örömmel nyugtáztuk ennek a 43 szereplőnek áldozatos odaadását, akik szívük egy csücskét helyezték a kis Jézus jászla elé.

Nyugdíjas karácsony

A karácsonyi ünnepek elmúltával - minthogy sok családban az előkészületi munkák, sütés-főzés dandárjából derekasan kiveszik részüket a nagyik - nyugdíjas karácsonyra hívtuk az idősebb testvéreket, december 29-én, hétfőn délelőtt a plébániai nagyterembe.

Testvéri együttléttel, agapéval ünnepeltünk. Jól esett végigénekelni a páratlanul gazdag karácsonyi, betlehemes énekeink gyöngyszemeit. Közben versek, visszaemlékezések színesítették a karácsonyi hangulatot. Köszönjük mindazoknak, akik eljöttek!

Ökumenikus „AGAPÉ” ...de jó, hogy van!

Január utolsó péntekjén, a pest-szentimrei ökumenikus imahét lezárásaként katolikus templomunkban gyűltünk össze, elkötelezett fiatalok és idősebbek, hogy közös istentiszteleten fejezzük ki összetartozásunkat. A jól megszervezett imaesten az egyes egyházak ifjúsági ének- és zenekarai mutatkoztak be, és egy-egy tanúságtételt vezettek fel arról, hogy hogyan léphet be

Isten az életünkbe a Szentírás ígéje által. Ezúttal sem lelkészek szólaltak meg, hanem – a tavalyi hagyományt folytatva – a négy felekezetből egy-egy hívő tett tanúságot. Érdekes mozzanat, hogy a négy beszámoló során két szentírási rész is két alkalommal hangzott el, és ez külön hangsúlyt adott Isten gondoskodó (127. zsoltár) és irgalmas szeretetére: „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy aki hisz benne, az el ne vesszen, hanem örökké éljen.” (Jn 3,16) A feleségemmel ketten katolikus közösségünk részéről szólhattunk. Élmény volt számunkra, hogy a megosztásunk során legkisebb gyermekünkre egy evangélikus fiatal pár vigyázott, mint utóbb kiderült, az utánunk következő tanúságtévők. A református, baptista, evangélikus lelkészek és Márton atya egymás iránti tisztelete, figyelmessége mindnyájunknak példaként szolgált. A dicsőítés végén kórusunk az Áldásoddal megyünk c. gitáros éneket énekelte, melybe a hívekkel együtt már a többi felekezet énekkara is bekapcsolódott. Az istentisztelet után a lelkészek családdiasan, mindenkit személyesen köszöntöttek, majd együtt vonultunk át a plébánia nagytermébe, amit zsúfolásig megtöltöttük. Az agapé testvéri beszélgetés mellett a késő estébe nyúlt. Adja Isten, hogy az egyetemes egyház tagjai mind jobban megismerjék és megszeressék egymást, hogy valóban egy nyáj lehessünk! *Fülöp Dani*

„A mennyben gyűjtsetek kincset!”

Egy szomorú hírről is be kell számolnunk. Január 28-án – az alatt a másfél óra alatt, míg ökumenikus istentiszteleten voltunk a testvéregyházaknál - betörték a plébániára, és alaposan feldúlták a szobákat, a szekrényeket és fiókokat felforgatták. Sajnos a plébánia januári bevételét - amit a hét elején összesítettünk - elvitték. Ez 450 ezer forint kárunk.

Egy fényképezőgép és egy kicsi kehely kivételével azonban mást nem vittek el. Azért is szomorú ez, mert négy héttel ezelőtt szintén betörték hozzánk az éjjel, akkor a régi épület irodájába, de onnan különösebb értéket nem tudtak elvinni. (Öröm az ürömben, hogy Márton atya a betörés előtti napon még szerencsésen lementette a fényképezőgépről az indiai útján készült fotókat.) Imádkozzunk a betörők megtéréséért. Mindenesetre ilyenkor juthat eszünkbe Jézus figyelmeztetése: „A mennyben gyűjtsetek kincset, ahol nem rágja moly és nem marja rozsda, s ahol nem törnek be és nem lopják el a tolvajok!” (Mt 6,20)

A „Nem vagy egyedül” mottóval indult szülőklub újabb összejövételére hívjuk azokat az anyukákat és apukákat, akik sérült gyermeket nevelnek a családjukban, február 14-én, szombaton de. 10-től 12-ig a Cserkészházba. A szülők beszélgetését pszichológus segíti, a gyermekekre addig szakképzett konduktorok, gyógypedagógusok vigyáznak. Témánk: *Sajátos nevelési igényű gyermekek iskolaválasztása. A tágabb család és a külvilág reakciói a sérült gyermekekre.* Szeretettel várunk minden érintett családot! Kérjük a testvéreket, ha ismernek ilyen családot, jelezzék nekik ezt a lehetőséget! Kovács Andrea 20/445-8786

Nagyböjt közeleg!

Február 25-én Hamvazószerdával megkezdődik a Nagyböjti idő 40 napja. Ezen a napon ne feledkezzünk meg a szigorú böjtről. Ennek elsődleges jelentősége nem is az aszketikus gyakorlat, hanem mint egy erős jeladás, a húsvéti készületi időre ébreszt fel. Ha tehát a szokásos előírás -14 éves kortól hústiltalom, 18 éves kortól 60 éves korig legfeljebb napi háromszori étkezés egyszeri jóllakással - megtartása nem jelent komoly nehézséget, sőt az esetek többségében ez szinte nevetséges,

komoly hívőnek lelkiismeretbeli készítése kell, hogy legyen arra, hogy önkéntesen ennél jóval radikálisabb módon adjon kezdetet a nagyböjti szent időnek. Lehet ez böjt kenyéren és vízen, vagy annak elhatározása, hogy a nap folyamán minden órában egy tized rózsafüzért imádkozok, mindig más-más emberért felajánlva, vagy bármi egyéb, ami segít ezt a napot különösképpen is szeretettel Istennek szánni. Mert a szigorú böjtnak ez az elsődleges értelme. Nagyböjt péntekjein hasonló felajánlásokat tehetünk (az előírás ezeken a napokon csupán hústiltalom), de ezeken túl az egész nagyböjti idő arra hív meg, hogy önmegtágadással és a szeretet konkrét cselekedeteinek elhatározásával mi magunk krisztusibbá legyünk, és befogadóvá váljunk arra a nagy ajándékra, amit Húsvét ad nekünk.

- pléb -

Hirdetéseink

Nagyböjt minden péntekén ¼ 6-kor keresztutat járunk a templomban.

A plébánián a **Baba-mama klub** minden szerdán reggel ½ 10-től ½ 12-ig várja a kisgyermekes anyukákat beszélgetésre, találkozásra. Helye a Cserkészház.

A **Nyugdíjas Klubot** minden második hétfőn reggel 8-tól ½ 11-ig tartjuk az év páros heteiben, amelyre szeretettel várjuk idősebb testvéreinket, imára, beszélgetésre, kötetlen együttlétre.

Néri Szent Fülöp nevét viselő **gitáros ifjúsági énekkarunk** szeretettel várja a régi és új énekkarosokat. A próbák időpontja vasárnap reggel 9-től a plébánián. Az énekkar honlapja:

www.nerifulporkorus.atw.hu

Önkéntes hozzájárulás (egyházi adó)

Egyházközségünkben sajnos igen kevesen fizetik az egyházi adót. Nagyrészt ennek kellene fedeznie épületeink és közösségünk kiadásait. A

püspöki kar ajánlása szerint ez a jövedelem 1 %-a. Továbbra is tudunk adni **készpénzbefizetési (sárga) csekket**, amelyen egyházközségünk részére az egyházi adót vagy adományt be lehet fizetni. A személyi jövedelemadóból levonható a befizetett összeg 30 %-a. Erről igazolást adunk 5.000.- Ft feletti befizetések esetén, ha a csekk közlemény rovatában feltüntetik az adószámot. Közcélú adományok esetén cégeknek is tudunk igazolást adni. Természetesen ekkor befizetőként a cég nevét és adószámát kell megadni. Csekket a templomban és az irodában vannak kitéve. Természetesen továbbra is be lehet fizetni a hozzájárulást személyesen az irodában vagy szentmisék után a sekrestyében. Kérjük a híveket, hogy anyagi hozzájárulásukkal támogassák egyházközségünket!

Plébániánk bankszámlaszáma:
**Pestszentimrei Római Katolikus
 Plébánia**
10103881-45238100-01000004

SZENTMISÉK RENDJE:

Vasárnap és főünnepeken:

De. 8 és 10 óraker és este 6 óraker.

Hétköznapi: Hétfőn, kedden, szerdán, csütörtökön és szombaton reggel 7 óraker, pénteken este 6 óraker.

Péntekenként az esti szentmise után egy órás **csendes szentségimádásra** van lehetőség (fél 7-től fél 8-ig).

Elsővasárnapon az esti szentmise előtt egy órával **szentségimádás**.

A plébániahivatal félfogadási ideje:

Hétfő és Szerda: De. 9-11 óra
 Kedd és Péntek: Du. 16-18 óra
 Esküvőt 3 hónappal előre kérjük bejelenteni.
 Keresztelési, béralkozási kérelmet a plébánossal kell megbeszélni.

PLÉBÁNIAI HITTANCSOPORTOK

a 2008/2009-es tanévben

<u>CSOPORT</u>	<u>IDŐPONT</u>
Óvodások I. (kis- és középsős)	Hétfő ½ 5 óra
Óvodások II. (kis- és középsős)	Szerda ½ 5 óra
Nagycsoport és 1. osztály	Kedd ½ 5 óra
2. osztály (elsőáldozók I. év)	Hétfő ½ 6 óra
3. osztály (elsőáldozók II. év)	Csütörtök ¼ 5 óra
4. osztály	Szerda ½ 5 óra
5. osztály	Kedd ½ 5 óra
6. osztály	Hétfő ½ 5 óra
7. osztály	Kedd 6 óra
8-9. osztály	Szerda 6 óra
10-11. osztály	Hétfő 6 óra
Ifjúsági (12. o.-tól és egyetem)	Csütörtök ½ 8
Házassági hittan	hónap 2. péntekén ½ 9
Felnőtt kezdő hittan	Hétfő ½ 9 (kéthetenként páros hetek hétfőin)
Felnőtt Katekézis	Hétfő ½ 9 (kéthetenként páratlan hetek hétfőin)

A hittanok helyszíne a plébánia kertjében lévő „Cserkészház” (amelynek bejárata a Címer u. felőli oldalon lévő kertkapunál van) vagy a plébániai tanácsterem.

Impresszum

Kiadja: Pestszentimrei Római Katolikus Plébánia (1188 Budapest, Nemes u. 17. T.: 292-3113, E-mail: mgodolle@mail.datanet.hu). **Felelős kiadó:** Gödölle Márton plébános, mobil: 06-30-263-8524. E-mail: mgodolle@mail.datanet.hu. **Felelős szerkesztő:** Bönöczk Péter, tel.: 06-20-555-1160, E-mail: p.bonoczka@freemail.hu.

Internet: www.communio.hu/pestszentimre